

 עגלה חגלה

59. חגלים בחגלה?

שער גדול של בלונים בצבעי צהב וסגל קדם את פני הנכנסים לצרכניה. היום יום הולדת לצרכניה... לא רק היום – כל השבוע הזה, וצבעי הלוגו של הצרכניה – צהב וסגל – מעטרים כל פנה. "אנחנו חוגגים 5 שנים, ואתם מרויחים!" הכריזו אותיות סגלות גדולות על רקע צהב, בשלט גדול שהיה תלוי על קיר הכניסה. "50 מוצרים ב-5 ש!" מתחת לכותרת הופיעו תמונות של חמשים מוצרים שונים שנמכרים כעת במבצע ועולים רק חמשה שקלים.

"וואו!!! חיה נעצרה מתחת לכרזה, פוקחת את עיניה בתמהון. "יו, זה מבצע מדהים! אני לא מאמינה!" היא הסתכלה על המוצרים המופיעים במודעה, בוחנת אותם זה אחר זה: חבילת שוקולד, קפסת קרמבו, גבינה, מארז ביסלי... "בטוח שאמא תרצה שאקנה במבצע הזה!" חיה לקחה לעצמה מהקפה הראשית מודעה מקטנת והתחילה ללקט את המוצרים לתוכי זה אחר זה, לפי הסדר.

התפלאתי עליה. המבצע באמת משתלם מאד, אבל מניין לה הבטחון הזה שאמא שלה מעניינת בכך-ל המוצרים שבמבצע? למה היא לא חושבת לשאל קדם, לברר מה לקנות? חיה בדרך כלל ילדה אחראית!

"קרקרים עם זעתר... איפה זה נמצא?" חיה הסתכלה סביבה, ושמחה לראות את דיני, שכנתה לבנין. "דיני! את יודעת אולי איפה יש קרקרים עם זעתר? אנחנו אף פעם לא קונים..."
 "גם אנחנו לא", אמרה דיני. "מה קרה פתאום שאת מחפשת, אם אתם לא אוהבים?"

"כי זה חלק מהמבצע", הסבירה חיה, מראה לדיני את הדף.
 "ראית איזה מבצע ענק? כל זה רק בחמשה שקלים!"

עגלה חגלה

"כן, מבצע גדול. אבל למה לקנות קרקרים שאתם לא אוהבים?"

ככה אמא שלי אמרה לי?"

"אמא שלי בכלל לא יודעת על המבצע, אבל אני בטוחה שהיא רוצה. אם לא, אשלים מהכסף שלי. יש לי חמשה שקלים, זאת לא בעיה".

"חמשה שקלים?! דיני הסתכלה על המוצרים הממלאים אותי, בהתה בחיה, ופתאום – פרצה בצחוק.

"מה מצחיק?"

"את... ככה חשבת? שהכל ביחד עולה חמשה שקלים? כל המוצרים האלו ביחד?" פלטה דיני והצביעה על הדף.

"כן, ככה כתוב! חמשים מוצרים בחמשה שקלים!"

"הוי... ו-ה רעיון מצלח..." דיני שוב פרצה בצחוק. "באמת נראה לי שהצרכניה תמכר במחיר הזוי כזה? הם בסך הכל מציעים פה חמשים מוצרים, שכל אחד מהם עולה חמשה שקלים. אם תקחי הכל, תצטרכי לשלם מאתיים חמשים שקלים!"

פניה של חיה האדימו. היא בהתה בדף שהחזיקה, במוצרים שאספה, בדיני הצוחקת. "אני... לא יודעת איך לא הבנתי..."

מה חשבתי לעצמי... ככה הבנתי, לא חשבתי, זה היה לי ברור... איזו מצחיקה אני..."

מול מלמוליה המבישים של חיה הפסיקה דיני בבת אחת לחיך.

"חיה, סליחה..." לחשה. "את לא הבנת את המבצע, אבל אני לא הבנתי משהו הרבה יותר חשוב... סליחה שצחקתי. יכולתי להסביר לך בפשטות. כל אחד יכול לפעמים לטעות, זאת לא סבה לצחק כך... סולחת?"

"כן", חיה חייכה. "איך אמרת? כל אחד יכול לפעמים לטעות..."

עגלה חגלה

60. פְּנִיּוֹת לְנִשְׁאָל

שְׁלוֹם עֶבֶר בֵּין הַטּוֹרִים שֶׁל הַצְרָכָנִיָּה, בּוֹחֵן אֶת הַמִּדָּפִים מִלְמָטָה
וְעַד לַנִּקְדָּה הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר שֶׁהַצְלִיחַ לִרְאוֹת. כְּשֵׁסִים לַעֲבֹר בֵּין
כָּל הַמִּדָּפִים וְהַתְחִיל אֶת הַסִּיבּוּב בְּשֵׁנִית – הַבְּנִתִי שֶׁמִּשְׁהוּ לֹא
בְּסֹדֶר. הַחִיּוֹךְ שֶׁעַל פְּנִיּוֹ הַלֵּךְ וְנִמְחַק לְאֵט לְאֵט. מַה הוּא מְחַפֵּשׁ?
שְׁלוֹם הַתְחִיל לַעֲרֹךְ קִנְיֹת לְגִמְרִי בְּעֶצְמוֹ רַק לְפָנֶי כִּמָּה שָׁבוּעוֹת,
וּמֵאֵז כָּבֵר הַצְלִיחַ כִּמָּה פְּעָמִים לְקִנּוֹת מִשְׁהוּ מִמֶּשׁ כִּמוֹ גָּדוֹל.
מַה הַסִּתְכַּףּ הַפְּעָם?

שלום סים לעבר בין הטורים בפעם השניה. הוא פנה לעבר הקפה הראשית בצעד מהסס, נעמד שם לכמה רגעים ואז יצא מהצרכניה במהירות, בלי לקנות שום דבר.

אחרי חצי שעה בערך הגיע שלום שוב לצרכניה. אבל הפעם הוא לא היה לבד. אמא שלו הייתה איתו, מובילה עגלה ובה תינקת קטנה, ולידה קפצו עוד שני אחים קטנים של שלום. "הנה, בוא נחפש יחד איפה יש שמרים", היא אמרה. וואו, חבל. היא הייתה צריכה לצאת מהבית עם כל הקטנים, במקום להנות מכך שהילד הגדול שלה כבר יכול ללכת בעצמו לקניות. "נראה לי שאין, אמא. באמת". שלום היה נראה מתסכל מאד. "חפשתי הכי טוב שאני יכול!"

אמא לטפה את ראשו. "אני בטוחה. אבל אם לא שאלת – כנראה יש, ואתה פשוט לא הצלחת למצא. אולי זה נמצא במדף גבוה יותר ממך – כן! הנה!" היא שלפה ממדף גבוה חבילת שמרים יבשים והראתה לשלום. "יפי. עכשו נוכל להכין פיצה לארוחת ערב, כמו שהבטחתי לכם. כל כך חבל שלא בקשת עזרה... אם היית שואל בקפה איפה נמצאים השמרים, היית יכול לקנות בעצמך".

עגלה מאגלה

שְׁלוֹם מִשָּׁךְ בְּכַתְפֵּיו. "הַתְּבִישְׁתִּי..."

כְּמָה יָמִים אַחֵר כֶּךָ שׁוֹב הִגִּיעַ שְׁלוֹם לְצִרְכָּנִיהָ. קֶדֶם כָּל פֶּנֶה אֶל
הַמִּקְרָר בְּצַעַד בְּטוֹחַ וְלָקַח שְׁקִית חֶלֶב וְאַחֵר כֶּךָ הִתְחִיל לְחַפֵּשׁ.
מִמָּשׁ כְּמוֹ בַּפֶּעַם הַקּוֹדֶמֶת שֶׁהָיָה כָּאֵן הוּא עָבַר בִּיסוּדִיּוֹת בֵּין
הַטּוֹרִים, בּוֹחֵן וּבוֹדֵק אֶת הַמוֹצָרִים הַשּׁוֹנִים.

"יֵלֵד, אַתָּה יוֹדֵעַ אוֹלִי אֵיפֹה הַבִּיסקוויטִים?" פֶּנֶה אֶל שְׁלוֹם
פֶּתְאוֹם יֵלֵד אַחֵר, גָּדוֹל מִמֶּנּוּ מַעֲט.

"כֵּן! אֲנִי אֶרְאֶה לָךְ!" צִהֵל שְׁלוֹם. בְּחִינָה רַחֲבָה עַל שְׁפָתָיו הוֹלִיךְ
אֶת הַיֵּלֵד אֶל הַמִּדְּרָךְ שֶׁעָלָיו הָיוּ הָעוֹגִיּוֹת הַשּׁוֹנִנוֹת.

"תּוֹדָה", אָמַר הַיֵּלֵד.

שְׁלוֹם הִסֵּס לְרֹגַע וְאָז אָמַר: "וְאֲנִי צָרִיךְ זֵיתִים... אַתָּה יוֹדֵעַ אֵיפֹה
זֶה?"

"לֹא! אֲבָל תִּשְׁאַל אֶת הַמוֹכֵר. הוּא יֵבִיא לָךְ", הִמְלִיץ הַיֵּלֵד,
וּכְבֵּר לָקַח אֶת חֲבִילַת הַבִּיסקוויטִים שֶׁלוֹ וְהִתְקַדֵּם לְעֵבֶר הַקֶּפֶה.
שְׁלוֹם נִשְׁאַר לְעֵמֶד שָׁם, מְתַלַּבֵּט. לִשְׁאֹל אֶת הַמוֹכֵר? הוּא
מִתְּבִישׁ... וְאוֹלִי הוּא מְסַגֵּל לְהִתְגַּבֵּר, וּלְבַקֵּשׁ עֲזָרָה אֲפִלּוּ שֶׁהוּא
מִתְּבִישׁ? הֲרִי הוּא עֲצָמוּ שָׁמַח כָּל כֶּךָ לְעֹזֵר וּלְהֶרְאוֹת אֶת מָה

שהוא יודע! אולי גם המוכר ישמח לומר לו היכן מנחות
קפסאות השמורים של הזיתים? כמעט בטוח שכן.
וכבר פנה שלום אל הקפאי הראשי, נשם נשימה עמקה ושאל:
"סליחה, איפה יש זיתים?"

